

Gf.IV.30.653/2015/4.

A Debreceni Ítéltábla a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Adó- és Vámigazgatósága (CÍME, ügyintéző: dr. Sneider Zoltán jogtanácsos) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek -, a dr. Erdélyi Miklós ügyvéd (CÍME) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 2015. október 13. napján meghozott 13.G.40.119/2015/6. számú ítélete ellen az alperes részéről 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban a 2016. január 13. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10 000 (Tízezer) Ft másodfokú perköltséget és az államnak - az állami adóhatóság felhívásában megjelölt módon, határidőben és számlára - 456 730 (Négyszázötvenhatezer-hétszázharminc) Ft fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság - a fellebbezéssel támadott ítéletében - a felperes keresetének helyt adott és kötelezte az alperest 5 709 141 Ft és perköltség megfizetésére.

Az ítélete indokolásában megállapított tényállás szerint a Miskolci Törvényszék .../10. számú ítéletében - amely a Debreceni Ítéltábla .../4. számú ítéletével 2015. május 27. napján jogerőre emelkedett - megállapította, hogy az alperes mint a **ADÓS NEVE** (a továbbiakban: adós) vezető tisztségviselője az adós fizetéseképtelenségével fenyegető helyzete bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona 11 873 000 Ft-tal csökkent.

A Miskolci Törvényszék a 2014. július 11. napján jogerőre emelkedett .../22. számú végzésével az adós felszámolási eljárását befejezte, rendelkezett az adós törléséről. A felszámolási eljárásban a felperes 54 461 Ft „f” kategóriás, a **ZRT.** hitelező 5 709 141 Ft „e” és „g” kategóriás hitelezői igénye nem került kielégítésre.

A felperes és a **ZRT.** az adóssal szemben fennálló követelésre engedményezési megállapodást kötött, amelyben a felperes a **ZRT.**-re engedményezte a hitelezői igényét. Utóbb 2014. augusztus 6. napján azonban a felperes és az engedményes közös megegyezéssel felbontották az engedményezési szerződést.

A felperes a keresetében a felszámolási eljárásban bejelentett és meg nem térült 5 709 141 Ft hitelezői követelésének megfizetésére kérte az alperes kötelezését „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. §-ának (6) bekezdése alapján.

Állította, hogy mivel az alperes felelősségét az adós vagyonsökkenéséért a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése alapján a bíróság jogerős ítélettel megállapította, a felperes jogosult a felszámolási eljárásban bejelentett és ki nem elégített hitelezői igénye megfizetésére kötelezését kérni az alperesnek.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta a korábbi jogerős ítéletnek azt a megállapítását, hogy a felelőssége az adós vagyonsökkenéséért fennállt. Hivatkozott arra is, hogy a felperes keresete elkésett, ugyanis azt a jogszabályban meghatározott jogvesztő határidőn túl terjesztette elő.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak találta.

Megállapította, hogy a felszámolási eljárás befejezésének közzétételére ugyan 2014. augusztus 26. napján sor került, azonban a felelősség megállapítása iránt folyamatban lévő perben csak 2015. május 27. napján született meg a jogerős határozat. A Cstv. 33/A. §-ának (6) bekezdése szerint pedig amennyiben a felszámolási eljárás jogerős lezárásáig az (1) bekezdés szerinti perben még nincs jogerős döntés, a 60 napos jogvesztő határidő kezdő napja a jogerős bírósági döntés napját követő nap. Ez alapján az alperessel szemben a marasztalása iránti per megindításának kezdő időpontja 2015. május 28. napjától számítandó. A felperes a keresetét 2015. július 24. napján benyújtotta az elsőfokú bíróságnál, ezért nem mulasztotta el, hogy a perindításra nyitva álló 60 napos jogvesztő határidőt.

Rámutatott, hogy az alperes felelősségét az adós vagyonsökkenéséért a bíróság jogerős ítélete megállapította, így a hitelező által indított marasztalás iránti perben ezt a megállapítást az alperes már nem teheti vitássá. Az alperessel szemben a 60 napos jogvesztő határidőn belül pedig más hitelező nem terjesztett elő a Cstv. 33/A. §-ának (6) bekezdése alapján keresetet, ezért a felperes keresete szerint marasztalta az alperest.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat megváltoztatását, a felperes keresetének az elutasítását és a perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

Állította, hogy a felperes nem a 60 napos jogvesztő határidőn belül nyújtotta be a keresetlevelet, ezért a per megszüntetésének lett volna helye.

Érdemi ellenkérelmében pedig a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az adós vagyonsökkenéséért nem áll fenn a felelőssége, mivel a tagi kölcsön visszafizetése nem volt tiltott tevékenység és arra nem is az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetében került sor.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és az alperes perköltségében való marasztalását kérte.

Megítélése szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást és helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a Cstv. 33/A. §-ának (6) bekezdése alapján indult marasztalási perben már nem kell bizonyítani az alperes felelősségének megállapításához szükséges feltételeket, így az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetét, a vagyonsökkenés mértékét és az okozati összefüggést. A marasztalási perben a hitelezőnek kizárólag a ki nem elégített követelése mértékét kell igazolnia, amely kötelezettségének - az elsőfokú bíróság helyes megállapítása szerint - ő eleget tett.

Vitatta az alperesnek azt az állítását, hogy a 60 napos jogvesztő határidőn túl terjesztette elő a kereseti kérelmét, ugyanis az alperes felelősségét megállapító jogerős határozat meghozatalára 2015. május 27. napján került sor, és annak az időpontját követő naptól számítandó a 60 napos jogvesztő határidő, melyen belül a keresetlevelét benyújtotta.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a perbeli jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, azt helyesen állapította meg. A megállapított tényállásból levont jogi következtetéseivel, érdemi döntésével és annak indokolásával az ítéletábra egyetért, csupán a fellebbezésben felhozottakkal összefüggésben tartja szükségesnek a következők kiemelését:

Az alperes fellebbezése kapcsán elsődlegesen abban a kérdésben kellett az ítéletábrának állást foglalnia, hogy a felperesnek a Cstv. 33/A. §-ának (6) bekezdésére alapított, az alperes marasztalására irányuló keresete előterjesztésére a jogszabályban megállapított 60 napos jogvesztő határidőn belül került-e sor.

Az adós elleni felszámolás közzétételéről rendelkező végzés szerint a felszámolási eljárás megindítására irányuló kérelem benyújtásának időpontja 2012. május 30. napja volt. Ezért a perben a 2011. évi CXCVII. törvény (Mód.tv.) 35. §-ával beiktatott Cstv. 33/A. §-ának (6) bekezdésének a felszámolási eljárás megindítására irányuló kérelem benyújtásának időpontjában hatályos rendelkezéseit kellett alkalmazni, figyelemmel a Cstv. 83/A. §-ának (4) bekezdésében foglalt rendelkezésekre is. Helytállóan hivatkozott arra ezért az elsőfokú bíróság, hogy a Cstv. 33/A. §-ának (6) bekezdése utolsó mondata alapján amennyiben a felszámolási eljárás jogerős lezárásáig az (1) bekezdés szerinti perben még nincs jogerős döntés, a 60 napos jogvesztő határidő kezdő napja a jogerős bírósági döntés napját követő nap. Az alperes felelősségének megállapításáról rendelkező .../4. számú ítéletét a Debreceni Ítéletábra 2015. május 27. napján hozta meg. A felperes 2015. július 24-én, a 60 napos jogvesztő határidőn belül, a 2015. május 28-tól számítandó 58. napon már benyújtotta a keresetlevelét. A perindítás időpontja így megfelelt a bírósági eljárást megindító keresetlevél vagy kérelem késedelmes benyújtásáról szóló 4/2003. Polgári jogegységi határozat VI.2. pontjában írt azon követelménynek is, hogy a határidő utolsó napjáig meg is érkezett a bíróságra.

Ezért alaptalanul sérelmezte az alperes a fellebbezésében a jogvesztő határidő elmulasztása miatti permegszüntetés hiányát.

Nem vehető figyelembe az alperesnek az arra történő hivatkozása sem, hogy a felelősség alóli mentesülése körében a tagi kölcsön visszafizetésével nem okozott vagyonsökkenést, illetve, hogy az adós akkor még nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben. Ezeket a hivatkozásait ugyanis a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése szerinti perben a felelősség megállapítása körében már vizsgálta és jogerősen el is bírálta a bíróság. A felelősség alóli kimentés ugyanis a jogalap körébe tartozó kérdés, a marasztalás iránti perben már nincs lehetőség annak a kérdésnek a vizsgálatára, hogy valóban fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt-e az adós, az mikor következett be, a felelősség megállapítása tárgyában hozott határozat ezeket a feltételeket már jogerősen eldöntötte. A marasztalás iránti perben annak a kérdésnek a vizsgálatára sincs már lehetőség, hogy a vezető tisztségviselő a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben elvárható valamennyi intézkedést megtette-e a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében, illetve milyen mértékű a tevékenységével okozott vagyonsökkenés mértéke mennyi (Kúria .../8.).

Az irányadó bírósági gyakorlat szerint a Cstv. 33/A. §-ának (6) bekezdése szerinti perben csak és kizárólag a megállapítás iránti perben hozott jogerős ítélet szerinti vagyonsökkenésből a keresetet előterjesztő hitelező (hitelezők) irányában az alperes helytállási kötelezettsége hitelezők közötti arányos megosztására, az egyes hitelezőket megillető összeg meghatározására kerülhet sor, a felelősség jogalapja ismételten nem vizsgálható (Kúria .../6.).

Az elsőfokú bíróság - az alperes által sem vitatottan - helyesen állapította meg, hogy az alperes vezető tisztségviselői felelősségének megállapítását eredményező magatartásával előidézett vagyonsökkenés mértékét a felszámolási eljárásban ki nem elégített hitelezői igény nem haladja meg, és ezért marasztalta az alperest a felperes javára a kereseti kérelmében érvényesített összeg szerint.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján - a Pp. 254. §-ának (3) bekezdésében foglaltakra utalással - annak helyes indokai alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése eredménytelen volt. Ezért a másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi költségből álló másodfokú perköltségét maga köteles viselni. A Cstv. 6. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint köteles megtéríteni a felperesnek a jogtanácsosi munkadíjból származó másodfokú perköltségét. Ennek összegét az ítéletábra a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján hivatalból, a pertárgy érték alapul vételével, a Pp. 67. §-ának (2) bekezdése folytán irányadó „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (1) bekezdése, (2) bekezdésének a) pontja, (5)-(6) bekezdései alapján határozta meg, figyelemmel az írásbeli előkészítő irat terjedelmére és a kifejtett jogi tevékenység mértékére.

Az alperes a számára engedélyezett illetékfeljegyzési jog kedvezmény folytán a feljegyzett fellebbezési illetéket köteles az államnak megfizetni „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. §-ának (3) bekezdése folytán irányadó „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése, valamint 15. §-ának (1) és (3) bekezdése alapján.

Debrecen, 2016. január 13.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Dr. Dzsula Marianna sk. előadó bíró, Szilágyiné dr. Karsai Andrea sk. bíró